

## TROMMELVLIES 13: **Het dilemma van de drie**

Mensen vragen mij vaak: ‘Theo, als je maar drie cd’s mocht meenemen naar een onbewoond eiland, welke zouden dat dan zijn?’ Oké oké, er is eerlijk gezegd nog nooit iemand geweest die me dat heeft gevraagd, ik wou dit echter al zo lang eens een keer opschrijven. Maar als jullie dan zo aandringen, wil ik daar wel eens over nadenken.

God, wat is dat moeilijk, drie. Mogen het er geen dertig zijn? Ik hoop maar dat ik gauw gevonden wordt door één of ander schip, voor ik gek word van de muzikale sleur, dan kan ik thuis weer gauw wat anders beluisteren.

Maar goed, slechts drie dus. Eentje is niet zo moeilijk. De beste, meest fantastische elpee aller tijden is voor mij het album *Whōmānfoursāys* van de klaterende Canadese zangeres Dalbello. Mooie muziek. Echt. Een plaat als een luidruchtige ontboezeming. Met een krachtig negental spetterende, openhartige, hypnotiserende en oprecht gezongen ritmische liedjes (en wie de plaat kent, weet dat het woord “liedjes” hier echt lullig gekozen is). Een schreeuw vanuit het binnenste van de holle trommels. Wat een strot. Wat een passie. Wat een tomeloze ontlading. Een orgasme van... Als je goed naar de hoes kijkt, dan... pff. Kalm, even pauze Theo, gewoon rustig ademen.

De tweede moet Tom Waits’ *Small Change* zijn. Destijds ook mijn tweede van hem, en nimmer minder geworden. Heerlijk voor in de schaduw onder een palmboom, havanna in vlam, wodkaatje erbij (ik mag toch zeker wel wodka meenemen?). Die plaat vergezelt me levenslang zalig als de ziel onder mijn arm.

Nummer drie wordt de demo-cd die mijn kinderen ooit hebben opgenomen: dochter op strot, zoon één op drums en zoon twee op alle gitaren (met en zonder stekker) en bas. Eigen nummers en ’n stuk of wat covers – die kan ik de hele dag wel horen, en dat zal op dat fucking eiland ook wel moeten.

Helemaal niks van Prince dus en ook geen *OK Computer...* Geen Francis Dunnery, geen Bad Plus en no Yeah Yeah Yeahs. Bright Eyes en die hartelijke laatste Gorillaz blijven ook thuis. Nu al kan ik smachten naar *Songs In The Key Of Life* en ska.

En Vic Chesnutt? Beach Boys, Beethoven, Björk en Bloc Party?

Ik ga dat niet redden, ik kan echt niet zonder Miles. Ik moet nu en dan Metallica. Red mij, U2, Grof Geschut en Killers!

Nee, doe me dit niet aan... Stuur me niet naar dat kloteneiland met maar drie cd’s. Asjeblijft. Ik heb nu al spijt dat ik er ooit over begonnen ben.

**Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: echt *Devious nature* van Dalbello (maar *Oh darkness* van Admiral Freebee mag ook).**